

Kuningasten kulkue

*Kulkue hiljaisten kuninkaiden
ihmisten vihalla kruunattujen
vaeltaa katua kivistä vaan
rakkaus lippuna hartioillaan
heikointa puolustamaan.*

*Kulkue kerjäläiskuninkaiden
vihattu teosta laupeuden
kestävi katsannat halveksivat
pilkan ja kirousten huutelijat.
Marssijat vaikenevat.*

*Kulkue soturikuninkaiden
vyöllänsä rakkaus ihmeellinen
vaeltaa katua tietäen sen:
aika nyt olla on uskollinen
edessä pilkkaajien.*

Sinä syyskuun päivänä taisi olla aika kaunis ilma, vaikka mitenkä minä sen varmaksi muistaisin. Muistan varmaksi ahdistukseni, en juuri muuta. Muistan, kuinka vähäinen joukko meitä oli kokoontunut Senaatintorille. Joukossa oli kai jokunen tuttava, mutta jos olikin, he eivät huomanneet minua. Minä olin muiden keskellä, mutta en jutellut kenenkään heistä kanssa. Minua jännitti jo muutenkin liikaa. Joku mies piti ennen lähtöä puheen, jossa hän korosti sitä, että me emme vastusta naisten oikeuksia tai naisia: me vastustamme hirvittävää ”toimenpidettä”, joka tekee pahaa niin naiselle, kuin hänen syntymättömälle lapselleenkin.

Tiesin, että vaikka hän perusteli asiansa tosiseikoin ja puhui vakuuttavasti, hänen puheensa kaikui meitä vähäisiä marssijoita lukuunottamatta kuuroille korville. Mutta puheen viesti oli silti tärkeä. Oli varmistettava, että ainakin jokainen meistä, jotka marssisimme tuolla marssilla tietäisi, että tämä marssi ei ole niitä epätoivoisia odottavia äitejä vastaan, joita kierosti ohjataan abortin kauhuja kohti. Tämä marssi ei ollut edes niitä lääkäreitä vastaan, jotka abortteja toimittavat. Tämä oli marssi jonkin puolesta: marssi ihmisten puolesta – marssi elämän puolesta.

Ja lopulta lähdimme liikkeelle. Minua ahdisti. Uskon, etten ollut ainoa, joka painoi päänsä ahdistuksesta. Mutta ainakin minua ahdisti. Kysyt ehkä, miksi minua ahdisti. Uskoinhan asiaan jonka puolesta marssin? Totta vie uskoin, ja uskon edelleen. Enkö siis kokenut syyllisyyttä tai Jumalan tuomiota? En kumpaakaan. Mutta asia on niin, että vaikka Jumalalla on toki valta ja oikeus – oikeastaan jopa velvollisuus – tuomita Helvettiin katumaton syntinen, on toinen olento, joka osaa aina tuomita julmemmin, kuin tekijänsä, vaikkei tähän oikeutta tai lopullista kykyä omaakaan.

Vaikka Jumalan on tosin kaikki valta, niin niin kauan kuin mahdollista Saatana käyttää sitä rajattua valtaa, jonka Jumala hänelle toistaiseksi suo, ankarammin, kuin Jumala ikinä. Ja niin käyttää ihminenkin. Vaikka Jumalan tosin on Viimeinen tuomio, Ihmisten tuomio on välitön, käsinkosketeltava ja armottomampi, kuin edes se tuomio, millä hänet kerran tuomitaan. Ja ihminen tuomitsee hyvin usein väärin.

Sen minä tunsin. Tunsin harteillani ihmisten tuomion – tai ihmisten vihan, jos asian haluaa niin ilmaista. Se oli kaikkialla ympärillämme. Se piti meitä painonsa alla. Jos et ole

koskaan marssinut hyvän asian puolesta, jota kuitenkin koko yhteiskunta ympärilläsi vihaa, voitko ymmärtää sellaista ahdistusta, mitä minulla oli. Jos et itse vastusta aborttia tai eutanasiaa – ja jos olet elänyt koko ikäsi Suomessa – et todennäköisesti voi edes tajuta sitä, miten meitä vihataan (vaikka ehkä itsekin meitä vihaat).

Mutta meitä, jotka haluamme puolustaa myös tuon “merkityksettömän”, tuon “solumöykyn” oikeutta elämään, ei ainoastaan vihata. Meitä halveksutaan syvästi. Ei siksi, että me emme arvostaisi naisia tai heidän poikaystäviään, vaan siksi, että maailma halveksuu ja vihaa – ja on aina tavalla tai toisella halveksinut ja vihannut – sitä, joka ei millään tavoin kykene puolustamaan itseään: jolla ei ole omaa ääntä. Sitä enemmän ihmiset halveksuvat ja vihaavat niitä, jotka kehtaavat puolustaa tätä mitättömyyttä – tätä vähemmän ihmistä. Nämä mitättömyyksien puolustajathan – kaiken pyhän nimeen – pyrkivät rajoittamaan meidän kykenevien, pärjäävien ja äänekkäiden vapauksia, eivätkä edes hyödy siitä millään tavalla taloudellisesti! Vai hyötyvätkö?

Hyödyimmekö me taloudellisesti abortin vastustamisesta? Tämä nimittäin ei ole harvinainen – vaikka onkin absurdi – kysymys. Jopa sivustakatsojat, jotka sattuiivat paikalle tarkoittamatta, oli opetettu kysymään tämän kysymyksen. “Paljonkohan noillekin on maksettu?” kysyi eräs tyttö kaveriltaan, kun kuljin ohitse. Vastaus? Hyvin paljon! Nimittäin me saimme maksuksi marssimisestamme kaiken sen ihmisten pilkan ja väheksynnän ja häpeän koko kansan silmissä, minkä Mestarimme olikin 2000 vuotta sitten meille luvannut. Muuta me emme saaneet. Emme ainakaan maanpäällistä.

Mutta olisimme ehkä ansainneet vastustajiltammekin ihailua ainakin yhdessä suhteessa. Me nimittäin olimme hiljaa. Jos en tietäisi, että Jesajan “kärsivän palvelijan laulu” koskee Kristusta ja yksin Kristusta, saattaisin siteerata sitä tähän. Ehkä siteeraankin. Sillä kuten osan meistä (mukaanlukien minun) Mestari, emme mekään suutamme juuri avanneet, kun meitä vietiin tässä saattueessa läpi sen vihan, jonka moni kokee varmasti tätä lukiessaankin oikeutetuksi. Vain yksi meistä – sikäli, kun tiedän – vastasi erään miehen jatkuvaan huuteluun huutamalla kerran takaisin, ja hänkin sai huudostaan ehkä kohtuuttomankin kovat torut niskaansa ystävältään.

Oli, kuin joku olisi ottanut “Ilmastotekoja”-mielenosoituksen hyppysiinsä ja kääntänyt sen huolellisesti nurin, tai niinkuin sanonta kuuluu englanniksi: inside out. Marssijat olivat tällä kertaa hiljaisia, mutta vastamielenosoittajat huusivat. Parempi näin päin, sillä jos marssijat olisivat olleet se äänekkäästi huuteleva osapuoli, olisin poistunut heidän riveistään. Sellaisia mielenosoituksia en kestä.

Mutta mitä ne vastamielenosoittajat huutelivat. Äänekkäin oli se mies, jolle tämä edellämäinittu “meikäläinen” huusi vastaan. Hän huusi englanniksi: “It’s her choice, not your’s”. Tuo huuto jos mikä osoitti sen, miten kaukana “pro choice”-liike on “pro life”-liikkeestä. Jos kyse olisi tosiaankin valinnasta, en olisi lähtenyt marssille kirveellä uhatenkaan. Luuleeko joku vielä todella, että ihmiset lähtisivät marssimaan tuon kaltaisen ylitseperustuavan vihan keskelle siksi, että haluavat valita, mitä joku tuntematon ihminen tekee elämällään?

Emme me edes valinneet marssia! Kuulostaako järjettömältä? Järjetöntä se ei ole. Silloin, kun on kyseessä palkankorotus tai omat luontaiset tuudet, ihmiset voivat valita marssia. Silloin, kun on kyseessä syyttömän ihmiselämän koskemattomuus – toisen ihmisen oikeus elää –, ei ole varaa valita. Kyse on siitä, että minä tiedän, mikä on oikein, ja jos en toimi sen mukaan, syyllisyys lankeaa minun päälleni. Ja silloin minä hukun ensin. Sitten vasta hukkuvat ne, joiden omatunto ei heitä varoittanut.

Me emme siis valinneet marssia. Omatuntomme pakotti meidät siihen, eikä silloin ole varaa sanoa ei, mikäli ei tahdo olla yksi niistä, jotka eivät puuttuneet vääryyteen, kun oli aika puuttua. Ei, vaikka kuinka ahdistaisi. Meillä ei siis ollut varaa kieltäytyä omatunnon käskystä sen enempää, kuin meillä olisi ollut varaa ajaa autolla kultasepänliikkeen ikkunasta läpi. Totta puhuen, ei edes yhtä paljoa, “sillä mitä ihminen voi antaa sielunsa lunnaiksi?”

Siksi siis – huolimatta ahdistuksesta, joka minua painoi –minä marssin. Enkä marssinut ketään vastaan. En edes niitä, jotka huutelivat ympärillämme tyhjänpäiväisiä iskulauseitaan. Minä marssin puolesta. Ihmisen puolesta – elämän puolesta!